

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **B. N.**, zast. Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem v Plzni, Plynární ul. 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2005, č. j. 60 Az 84/2004 – 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2002 č. j. OAM-11375/VL-11-C10-2001 nebyl žalobci udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 11. 2. 2003 žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, která byla rozsudkem ze dne 30. 10. 2003, č. j. 59 Az 411/2003 - 33 jako nedůvodná zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004 č. j. 5 Azs 24/2004 - 54 byl výše označený rozsudek krajského soudu zrušen; soud se sice správně vypořádal s námitkou stěžovatele o jeho právu na udělení azylu za účelem sloučení rodiny, zcela však pominul povinnost vypořádat se řádně se žalobní námitkou týkající se objektivitu použitých informací a podkladů, v daném případě zpráv MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2000 a 2001. Krajský soud vázán právním názorem vysloveném ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu proto rozhodoval ve věci

opětovně, přitom vzal v potaz vytýkaná pochybení a tato napravil. Rozsudkem ze dne 27. 6. 2005 č. j. 60 Az 84/2004 žalobu zamítl.

V kasační stížnosti, podané proti tomuto rozsudku krajského soudu, stěžovatel uplatňuje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), opětovně uzavření manželství a narození dítěte. Vzhledem k tomu, že o otázce neexistence relevantních důvodů pro udělení azylu bylo již Nejvyšším správním soudem rozhodováno, přitom se soud ztotožnil s právním názorem krajského soudu v předchozím rozsudku, je v této části kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Důvodem, pro který byl rozsudek krajského soudu zrušen byla neúplnost spisového materiálu stran zprávy MZV USA; tyto skutečnosti byl soud povinen zkoumat z hlediska posouzení neexistence překážky vycestování. Právě skutečnost, že ve spise nebyla založena zpráva kompletní a soud tak nemohl vycházet z objektivně zjištěných faktů, stěžovatel namítal v původní kasační stížnosti. Důvodná tak byla shledána pouze námitka stran vyslovení překážky vycestování. Proto může být předmětem přezkumu pouze to, jak se krajský soud s touto otázkou vypořádal v novém rozhodnutí. Ohledně této otázky stěžovatel namítá nyní v kasační stížnosti, že krajský soud obstaral zprávy MZV USA za období let 2000 a 2001, které jsou již zastaralé. Současně namítá, že se jedná o pohled toliko jiné kultury na odlehlou část světa, pozastavuje se nad tím, že jsou zohledněny zprávy kultury národa, který sám normy mezinárodního práva neuznává. Není zřejmé, z jakého důvodu není přihlíženo i ke zprávám jiných zemí; z tohoto dovozuje neochotu soudu prověřit jím předestřené skutečnosti. Současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V dalším odkazuje na správní spis, zejména na vlastní výpovědi stěžovatele. Navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil v první řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí napadené kasační stížností, a to v mezích přípustných uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z údajů uváděných stěžovatelem a v návaznosti na zprávy o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou součástí správního i soudního spisu, když soud tyto k vytýkanému pochybení od žalovaného v úplnosti obstaral, nevyplývaly důvody zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, spočívající zejména v tom, že by stěžovatel byl nucen vycestovat do státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu nebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a nebo by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ostatně žádné takové obavy stěžovatel ani neuváděl. Pohovor se stěžovatelem byl veden v ruském jazyce, stěžovatel uvedl, že z Ukrajiny dojížděl do České republiky za prací každoročně od roku 1993, naposledy vycestoval v roce 2001. Neuváděl nic, co by svědčilo ohrožení jeho života

nebo zdraví, event. jinému důvodu, pro který by mohla být dána překážka vycestování. Takovým důvodem nemůže být ani skutečnost, že se stěžovatel v České republice oženil a narodilo se mu zde dítě. Namítá-li stěžovatel neobjektivnost zpráv MVZ USA, jsou tyto námitky zcela liché. Správní spis obsahuje protokol, jež tvoří přílohu k protokolu o pohovoru, v němž je uvedeno 34 zpráv a informací či předpisů, které měl žalovaný k dispozici pro účely posouzení stěžovatelem uváděných skutečností rozhodných pro udělení azylu i pro vyslovení překážky vycestování. Stěžovatel nepožadoval seznámit se s obsahem těchto zpráv, ani vyjádřit se k nim či ke způsobu jejich získání, ani nenavrhoval jejich doplnění.

Stěžovatel neuvádí, v čem spatřuje neobjektivnost zpráv, z nichž žalovaný i soud vycházely, nenavrhl ani neposkytl jiné relevantní informace, z nichž by bylo možno dovodit namítané nedostatky, resp. skutečnosti, že situace v zemi je jiná. Stejně tak neuvedl ničeho, co by naznačilo, že stav v jeho vlasti se oproti stavu deklarovanému ve zmiňovaných zprávách za rok 2000 a 2001 změnil, aby byla dána reálná obava z pronásledování, resp. ohrožení jeho života. Soud při posuzování situace stěžovatele postupoval zcela standardním způsobem, když vycházel z materiálů instituce, která poskytuje objektivní informace i o jiných státech, přitom je z nich vycházeno rovněž ve všech ostatních případech žadatelů o azyl. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval správně, posuzoval-li zprávy za rok 2000 a 2001, když stěžovatel žádal o azyl v roce 2001, přitom tyto byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Protože ani v řízení před krajským soudem stěžovatel neuvedl nic, co by svědčilo o neobjektivnosti zpráv, z nichž krajský soud vycházel, nebylo nutno opatřovat informace relevantní době pozdější.

Nejvyšší správní soud neshledal uplatněné kasační námitky nedůvodnými, a proto postupem podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu